

WRAAKPORNO

Ik hou van nieuwe woorden die voortkomen uit de digitale wereld. Treitervlogger. Selfie. Insta-waardig. De uitzondering is wraakporno: het publiceren van pornografische foto's of filmpjes van een ex-geliefde met als doel om wraak te nemen.

Wraakporno is natuurlijk verwerpelijk. En we maken het erger door te zeggen dat de slachtoffers dom zijn geweest. Het zijn de daders die hard moeten worden aangepakt. Er is echter nog een probleem: de term 'wraakporno' dekt de lading niet helemaal. Ik kan zo drie situaties bedenken waarbij de term toepasselijker zou zijn.

Een film waarin een man-met-een-machete de moordenaars van zijn vrouw één voor één gruwelijk vermoord en dan uitgebreid én expliciet seks heeft met de kersverse weduwen: wraakporno.

Een slepend huwelijk van twintig jaar waarin seks al die tijd beperkt was tot recht op-en-neer met het licht uit, maar na een scheiding gaat de vrouw helemaal los met haar nieuwe partner. Ze wordt zelfs betrap in de kleedkamers van de Bijenkorf: wraakporno.

Een streng-christelijk opgevoede dochter, die het huis ontvlucht naar L.A. en daar een online ster wordt voor Brazzers: wraakporno.

Het schoot me allemaal te binnen toen ik luisterde naar Chris Gilliard, een literatuurdocent uit Amerika. Hij had zijn studenten onderzoek laten doen naar 'revenge porn', maar dat werd bemoeilijkt omdat de universiteit het woord 'porn' filterde. Toen hij dat aankaatte bij de directie, werd gesuggereerd dat zijn studenten beter konden zoeken op het politiek correcte: 'nonconsensual intimate imagery.' Chris vond dat belachelijk. Zijn studenten niet.

Die zochten gewoon op 'slut shaming'.